

Informace o „kritickém myšlení“

Internetové adresy:

Kritické myšlení: www.kritickemysleni.cz
koordinátora programu pro ČR: PhDr. Hana Košťálová

Časopisy:

Kritické listy a Thinking classroom

Knihy:

Grecmanová, H., Urbanovská, E., Novotný, P.: *Podporujeme aktivní a samostatné učení žáků*. Hanex. Olomouc 2000.

Učím s radostí (kniha 25 autorů pracujících v programech Kritického myšlení a Začít spolu, lze objednat na adrese: kritickemysleni@ecn.cz).

Tomková, A. *Program čtením a psaním ke kritickému myšlení v primární škole*, Univerzita Karlova - Pdf, Praha 2007, ISBN 978-80-7290-315-3.

Články v KL:

Klooster, D. Co je kritické myšlení. *Kritické listy*, 2000, č. 1–2.

Košťálová, H. Brainstorming aneb Dovedeme rozputat bouři nápadů v mozcích našich žáků? *Kritické listy*, 2003, roč. 4, č. 12.

Hausenblas, O., Košťálová, H. Co je E-U-R. *Kritické listy*, 2006, č. 22.

Hausenblas, O., Košťálová, H. Co je E-U-R. *Kritické listy*, 2006, č. 23.

Další literatura:

BERTRAND, Y. Soudobé teorie vzdělávání. Praha: Portál, 1998. 247 s.

FIŠER, R. Učíme děti myslet a učit se: praktický průvodce strategiemi vyučování. Praha: Portál, 1997. 171 s.

GARDNER, T. G. a kol. Od vzdělávacího programu k vyučovací hodině. Praha: Portál, 1998.

NOVOTNÝ, P., POL, M. (eds.), *Vybrané kapitoly ze školní pedagogiky*. Brno: Masarykova univerzita. 2002.

PETTY, G. Moderní vyučování. Praha: Portál, 2002.

PIKE, G. Globální výchova. Praha: Grada 1994.

SILBERMAN, M. 101 metod pro aktivní výcvik a vyučování. Praha: Portál, 1999. 311 s.

SLAVÍK, J. Hodnocení v současné škole. Východiska a nové metody pro praxi. Praha: Portál, 1999.

Co je kritické myšlení?

David Klooster

Jak bychom tedy měli definovat kritické myšlení? Nabízím pětibodovou definici a přidám navíc argument o tom, proč považovat psaní za nejlepší nástroj k rozvíjení kritického myšlení. Tedy zaprvé: **Kritické myšlení je nezávislé myšlení.** Ve třídě, kde se kritickému myšlení učí, každá osoba si vytváří své vlastní názory, hodnoty a přesvědčení. Nikdo nemůže kriticky myslet za vás. Kritické myšlení je taková práce, kterou můžete vykonávat jedinečně sami pro sebe. Proto je nevyhnutelnou podmínkou kritického myšlení **vztah individuálního vlastnictví k myšlenkám.** Studenti a žáci tudíž musejí **pociťovat svobodu myslet za sebe samé**, rozhodovat o složitých otázkách, které se jich týkají. Kritické myšlení nemusí být nutně originální, protože člověk může přijmout myšlenku nebo přesvědčení od druhé osoby a přitom je pořád vnímat jako své vlastní. Ve větě "Souhlasím s tebou" nalézáme uspokojení a jistou sílu, a nepochybně se i kriticky myslící lidé dostávají do souhlasu s jinými. Je ovšem naprosto podstatné, že každý se rozhoduje za sebe, myslí za sebe. Nezávislost myšlení je tedy první a možná nejdůležitější vlastností kritického myšlení.

Zadruhé: **Získání informace je východiskem, a nikoli cílem kritického myšlení.** Studenti potřebují o věci vědět docela hodně ještě dříve, než začnou získávat o věc zájem a než začnou o příslušném tématu myslet sami za sebe. Někdy se říká "Nemůžeš přemýšlet s prázdnou hlavou." Abychom mohli vést složité úvahy, potřebujeme docela hodně "surovin", faktů, nápadů, textů, teorií či hypotéz, dat, pojmů. Vůbec nechci tvrdit, že kritickým myšlením se má nahrazovat tradiční učení se faktům, ale také nehodlám tvrdit, že by pouhé učení faktům bylo dostatečné. Naše práce zahrnuje vícero úkolů než jen vyučovat kritickému myšlení; také učíme studenty porozumět textům a podržet si z nich potřebné informace různého druhu. Výuka KM je jednou z učitelových úloh, vedle několika dalších. Žáci a studenti každého věku, od první třídy až k promoci, dokážou myslet kriticky, protože všichni už mají bohaté životní zkušenosti a hluboké zdroje předchozích znalostí. Když se učí dále, postupně se z nich stávají "rafinovanější", propracovanější myslitelé, ale už velmi malé děti jsou schopny nezávislého, kritického myšlení (což dobře vědí ti z nás, kteří mají vlastní děti). KM je proces, který skutečně provádějí studenti a učitelé i vědci s fakty, která se naučili. **Kritické myšlení se chápe tradičního učení a činí ho osobním, smysluplným, užitečným a také trvalým.** Zatřetí: **Kritické myšlení začíná otázkami a problémy, které se mají řešit.** Lidské bytosti mají jako svou základní životní orientaci zvědavost vůči okolnímu světu. Vidíme-li něco nového, chceme se o tom dozvědět víc. Dozvíme se o zajímavém místě, a chceme tam jít. Filozof a chemik Michael Polanyi prohlásil, že "i druhy na tak nízkém stupni vývoje, jako jsou červi, či dokonce améby vykazují obecnou živočišnou tendenci - nemířit jen na některou z konkrétních potřeb, nýbrž všeobecně zkoumat, co je kolem: je to naléhavá potřeba dosáhnout intelektové kontroly nad situacemi, se kterými se střetají" (in Meyers, s.42). Zvědavost je totiž základní vlastnost života. Jsme zvyklí hledat ji spíše u malých dětí v základní škole než u studentů na gymnáziu nebo na univerzitě, a to je dost smutné znamení toho, jak pobyt ve školách působí na mysl mladého člověka. Ale **skutečné učení se na každé úrovni vyznačuje snahou řešit problémy a odpovídat na otázky, které povstávají z žákovy vlastního zajmu a z jeho potřeb.** John Bean tvrdí, že "jedním z obtížných úkolů při výuce kritickému myšlení je tudíž probouzení studentovy vnímavosti vůči problémům, které existují všude kolem něho". (s. 2)

Brazilský pedagog Paolo Freire tvrdí, že potřebujeme nahradit tradiční vzdělávání, které nazývá "bankovnícké", protože v něm učitel investuje, dělá "úložky" do mysli studentů. Jeho náhradou má být vzdělávání v "stavění problémů", v němž se studenti potýkají s význačnými problémy světa kolem sebe. Studenti se podle něho učí nejlépe, když nalézají, jak skutečné problémy souvisejí s jejich osobní zkušeností - problémy ekonomické, společenské, politické

a mocenské - a když využívají pramenů a prostředí třídy a školy k tomu, aby našli nějaká řešení. Proto, že Freire tolik naléhal na to, aby se utlačující moc stále analyzovala, a pro přesvědčení, že vzdělávání může žáky a studenty od této moci osvobodit, byla Freireova práce nazývána "pedagogikou osvobození".

Americký filozof vzdělávání John Dewey soudil, že kritické myšlení začíná tam, kde začíná studentovo zapojení v problému. "Nejvýznačnější otázkou, kterou si můžeme klást nad kteroukoliv situací nebo nad zkušeností, jež má podnítit učení, je ta otázka, která se ptá, které kvality problému se situace nebo zkušenost týká" (str. 182). Podle Deweye právě problémy podněcují žákovu přirozenou zvědavost a podporují kritické myšlení. "Jen při tom, když žák zápasí s okolnostmi daného problému a když hledá cesty řešení, žák myslí." (str. 188).

Učitelova práce v přípravě hodin spočívá tedy v tom, aby zjistil, jaké problémy studenti mají, a aby pomáhal žákům formulovat jejich vlastní problémy od chvíle, kdy už jsou toho schopni. Pedagogika kritického myšlení se stane užitečnou a přínosnou činností, a ne jen "školní prací", když žáci zapojí svůj intelekt do praktické práce při formulování řešení k problémům, s nimiž se setkávají v běžném svém životě. Když žáci sbírají údaje, rozebírají texty, zvažují různé možné pohledy na touž věc a když v brainstormingu produkují možnosti, hledají řešení k problémům, které se jich týkají.

Začtvrté: **Kritické myšlení se pídí po rozumných argumentech.** Kritičtí myslitelé si vytvářejí vlastní řešení problémů a snažejí pro tato řešení dobré argumenty a přesvědčivé důvody. Vědí, že existuje více než jedno řešení, a proto usilují, aby prokázali, jakou logičností a praktičností vyniká to jejich řešení.

Argument obsahuje tři základní položky: Jednak argument dává určité **tvrzení**. Toto tvrzení (také se mu říká hlavní myšlenka, teze nebo jádro věci) je srdcem argumentu, je pro myslitele tou nejpodstatnější myšlenkou. Tvrzení je podporováno řadou **důvodů**. Každý z důvodů je pak podporován **důkazy**. Těmi mohou být statistické údaje, místa v textu, osobní zkušenosti nebo jiné důkazy, které adresáti mohou považovat za platné. Dobré argumenty často připouštějí, že existují i konkurující argumenty (protiargumenty), a myslitel se dokáže s nimi vyrovnat tím, že na ně přistoupí, nebo je vyvrátí. Každý argument lze posílit tím, že připustíme, že jsou možné i jiné pohledy na věc.

Vytvářením a předkládáním takových argumentů kritičtí myslitelé prověřují spolehlivost a platnost textů, tradic a většinových postojů, a odolávají tak manipulaci. V jádru mnoha definic kritického myšlení stojí právě tento důraz na používání rozumu pro složitá rozhodování o činech nebo o hodnotách. Například Robert Ennis definuje kritické myšlení jako "rozumné rozhodování o tom, co dělat a čemu věřit". (citováno podle Johnsona, str.1)

Konečně zapáté **kritické myšlení je myšlením ve společnosti**. Myšlenky jsou ověřovány a zdokonalovány tím, jak se o ně dělíme s ostatními. Filozofka Hanna Arendtová říká: "K dosažení výtečnosti je vždycky potřeba přítomnosti druhých lidí." Když diskutujeme, čteme, debatujeme, nesouhlasíme a také si užíváme předávání a přijímání myšlenek, zapojujeme se do procesu, který prohlubuje a propracovává naše vlastní postoje a názory. Učitelé kritického myšlení proto využívají mnoha výukových strategií, kterými podněcují **dialog a diskusi**, také **práci ve skupinách, debaty** a vůbec rozmanité způsoby **zveřejňování psaných prací** studentů. Učitelé KM také pracují na tom, aby v žácích živili ty postoje, které umožňují jak plodnou výměnu myšlenek, tak postoje jako toleranci, pečlivé naslouchání druhým, zodpovědnost za své vlastní stanovisko. Všemi uvedenými postupy se učitelé snaží **sblížit učení ve třídě se životem mimo třídu**. Proto, že učitelé koneckonců usilují o vytváření ideální společnosti, snaží se o to, aby život ve třídě odrážel jako zrcadlo žákům jejich postup k vyšším cílům.

Všech pět částí tohoto našeho vymezení kritického myšlení se dá realizovat ve školních činnostech, ale nejlépe k tomu slouží, podle mého soudu, **psaní**. Psaní nutí studenta **být aktivní**. Psáním se myšlení žáků stává **viditelným a dostupným** pro učitele. Psaní je

nezávislé myšlení a vyžaduje od autora, aby **zapojoval své dosavadní znalosti** a vědění. Dobře napsaný text vždy usiluje o to, **aby se něco vyřešilo** a aby se čtenáři **dostalo odpovědí**. Psaní je od podstaty věc společenská, protože kdo píše, musí si **vždy být vědom přítomnosti svého čtenáře**.

Psaní je pro žáky náramně těžké, je to nejtěžší práce, kterou dostávají. Samozřejmě, že když žádáme žáky, aby psali, přiděláváme si tím spoustu práce. Ale protože výsledky psaní jsou tak cenné a důležité, domnívají se mnozí učitelé, že to přidané pracovní břemeno jim za to stojí. Učitelé mohou své studenty během psaní "koučovat", radit a fandit jim, aby se naučili v brainstormingu najít své téma, psát a upravovat napsané, a také publikovat, a tak je učí, jak tyhle obtížné procesy zvládat efektivně. Žáci sami přijdou této práci na chuť, když poznají, že **učitel se vážně zajímá o to, o čem píšou**, a když dostanou **příležitost podělit se o svou práci** se spolužáky, s učiteli a rodiči a s dalšími členy komunity - obce, veřejnosti. To všechno jsou důvody, proč jsem přesvědčen, že **psaní je nejmocnější nástroj pro výuku kritického myšlení**.

Autor je docentem americké literatury na Hope College v Hollandu ve státě Michigan v USA a lektorem-dobrovolníkem pro program RWCT v ČR a Arménii.

E-mail: klooster@hope.edu.

Přednáška byla vyslovena na Letní škole RWCT v Podlesí, 25. července 2000.